

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce T., s. r. o., zastoupeného JUDr. Vladimírem Doležalem, advokátem v Praze, Dobrovského 10, 170 00 Praha 7, proti žalovanému Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje, 28. října 117, 702 18 Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2002, čj. ŽPZ/1339/02, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, ze dne 5. 2. 2003, čj. 22 Ca 434/2002-29

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**
- III. Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 7. 2002, čj. ŽPZ/1339/02, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Ostravy č. 217/02 ze dne 15. 3. 2002, čj. OVP/9741/01Ho. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci podle § 24 písm. e) zákona ČNR č. 130/1974 Sb., o státní správě ve vodním hospodářství, ve znění zákona č. 23/1992 Sb., pokutu ve výši 100 000 Kč za to, že jako vlastník neudržoval vodohospodářské dílo v řádném a provozuschopném stavu v souladu s § 41 odst. 1 písm. b) zákona č. 138/1973 Sb., o vodách, čímž naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 24 písm. e) zákona o státní správě ve vodním hospodářství.

Žalobce rozhodnutí žalovaného napadl žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který žalobu rozsudkem ze dne 5. 2. 2003, čj. 22 Ca 434/2002-29, zamítl.

Žalobce (dále též „stěžovatel“) proti rozsudku krajského soudu podal včas kasační stížnost. Soustředil tyto námitky:

Areál je ve velkém rozsahu kontaminován, protože v něm více než sto let probíhala petrochemická výroba. Stěžovatel znečištění nezpůsobil a nelze mu proto ukládat opatření k odstranění závadného stavu, neboť nemovitosti nabyt kupní smlouvou (§ 42 nového vodního zákona č. 254/2001 Sb.); není to ani v jeho silách, protože náklady by přesáhly miliardu korun. Odstranění závadného stavu musí zajistit stát.

S ohledem na to stěžovatel ani nepotřebuje technická zařízení (čistírna odpadních vod v areálu a hydraulická bariéra), za jejichž špatný stavebně technický stav byl pokutován. Aby se vyhnul dalším sankcím, měl by požádat o demolici těchto zařízení, ale to – s ohledem na chráněný zájem – není vhodné řešení.

Není pravda, že areál není strážěn, ale není reálně možné jej zabezpečit; Policie téměř při každé kontrole zajistí osoby podezřelé z krádeže. Nicméně není pravda, že by technická zařízení byla rozkradením tak poškozena, že by to ohrozilo bezpečnost osob.

Tvrzení ohrožení vodohospodářských zájmů je nepravdivé a ničím nepodložené. Podloží v areálu je ve velkém rozsahu nasyceno ropnými látkami. Nemůže dojít ke znečištění povrchových vod (a podzemní vody jsou znečištěny takovým způsobem, že ony samy jsou již zdrojem znečištění).

Ohledně těchto skutečností nabízel stěžovatel důkazy, ale krajský soud je neprovedl.

O kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uvažil následovně:

Stěžovatel v první řadě nepodřadil důvody své kasační stížnosti pod žádné z ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., takže lze jen z náznaků usuzovat, že patrně vytýká rozsudku krajského soudu nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem [písm. a)], popř. některou vadu řízení [písm. b), d)].

Rozhodnutí, které bylo předmětem soudního přezkoumání (rozhodnutí Magistrátu města Ostravy č. 217/02 ze dne 15. 2. 2002, potvrzené rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 31. 7. 2002) se však netýkalo opatření k odstranění závadného stavu ve smyslu ekologické zátěže areálu. Magistrát města Ostravy již dříve (rozhodnutím ze dne 22. 6. 2001, č. 449/01) uložil stěžovateli opatření k odstranění zjištěných závad (prasklá víka šoupat J 150 a Js 200, proděravěné obvodové potrubí dočišťovací nádrže č. 5 a prasklé potrubí na výtlačném řadu z čistírny odpadních vod do veřejné kanalizace).

Podle vyrozumění o zahájení správního řízení o uložení pokuty šlo zřetelně o neodstranění těchto již dříve zjištěných závad, a dále – podle výsledků šetření z prosince 2001 – o nově zjištěné závady (rozkradení elektroinstalace čerpadel a rozvaděčů ve strojovně čistírny odpadních vod, včetně v zemi uložených silnoproudých kabelů).

Pokuta tedy byla uložena za to, že vlastník neudržuje vodohospodářské dílo v řádném stavu [§ 41 odst. 1 písm. b) zákona č. 138/1973 Sb., o vodách].

Kasační námitky tak jdou valnou měrou zcela mimo, protože stěžovatel nebyl pokutován za to, že znečištění areálu způsobil (popřípadě starou zátěž neodstranil), ani za to, že areál nestřežil nebo střežil nedostatečně, a také ani za to, že by rozsáhlým rozkrádáním zařízení čistírny došlo k ohrožení osob. Byl pokutován za to, že vodní dílo neudržoval v řádném stavu. Není sporu o to, že o vodní dílo jde a že je v jeho vlastnictví (obojí je ostatně ve spise dostatečně doloženo).

To stěžovatel výslovně nepopřel. Jediný argument, který se vztahuje k předmětu řízení – totiž tvrzení, že čističku k ničemu nepotřebuje a že by měl požádat o demolici – je právně nevýznamný. Čistička a hydraulická bariéra v době rozhodování byly vodními díly, o „demolici“ stěžovatel ani nepožádal (přínejmenším to netvrdí a ze spisu nic takového neplyne). Na jejich provoz proto dopadala užitá ustanovení vodního zákona a zákona o státní správě ve vodním hospodářství, a z nich – jak uvedeno – plyne stěžovatelova povinnost pečovat o jejich řádný stav.

To stěžovatel jako vlastník vodního díla zanedbal a pokuta mu proto byla uložena právem.

Kasační stížnost – mířící téměř všemi námitkami ostatně zcela mimo předmět řízení – proto Nejvyšší správní soud zamítl jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 25. srpna 2005

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu